

στρατιωτικό έθνος οι Έλληνες ούτε καταχτητικό. Ποτέ δεν έκαναν στρατιωτικές προσπάθειες περισσότερες παρ' όσο χρειαζόνταν για την αυτοσυντηρησία τους. Μά τόση δά προσπάθεια, αν θέλουν να ζήσουν Έλληνες, πρέπει πάντα να είναι έτοιμοι να την κάμουν. Πολιτική κυριαρχία επάνω σε ξένα έθνη ποτέ τους δε γύρεψαν ούτε θα γυρέψουν. Αν η Ίδέα που πρωτοφύτρωσε και καλλιεργήθηκε σ' ελληνικά κεφάλια και τα έριξε από τότε που γεννήθηκε, αν η Ίδέα πήγε και σκλάβωσε κι άλλα έθνη, τα σκλάβωσε χωρίς να κοπιάσουν ούτε στρατιωτικά ούτε αλλοιώτικα οι Έλληνες, χωρίς να κάνουν πολέμους για να την επιβάλουν. Ο τρόπος ο ελληνικός της σκέψης που φανερώθηκε και στα καμώματά τους όλα με προπάντων στην άπλή, λεπτή και τέλεια τέχνη τους, μάγεψε τους ανθρώπους.

Για να μείνουν όμως ελεύθεροι οι Έλληνες να πλάθουν ιδέες και να τις χαίρονται—όσο και παλιωμένες, γερασμένες, ξεμωραμένες, τους άρρσει να τις πλάθουν—είναι ά. άγκη να ζήσουν και να μείνουν Έλληνες και για τουτό πρέπει να καταπονεύν βαρβάρους. Τους φοβούνται οι Έλληνες τους βαρβάρους που κάθε τόσο προσπαθούν να τους χάψουν. Για να γλυτόνουν απ' αυτούς πρέπει να είναι και στρατιώτες λιγάκι, σκοποί και φύλακες και άντις για κάστρα να έχουν πάντα τα σώματά τους έτοιμα—είτε με στολές είτε δίχως στολές—για να φυλάγουν καλά την ελληνική φυλή και τα ελληνικά τα χώματα. Από τότε που υπάρχει ελληνική φυλή, τη στρατιωτική παράδοση δεν την έχασε και την Άρετη (από τη λέξη Άρης) τη φαντάζονταν ο άρχαιος γεμάτη άντρείσωση. Και όσο δεν τη χάνει την παράδοση αυτή, πάντα θα υπάρχει η φυλή. Μόλις τη χάσει, θα πεθάνει—ή θα γίνει σαν τους Έβραίους.

Οι Έβραίοι, οι τωρινοί και όχι οι άρχαιοι, με τα σαχλά ιδανικά τους και χωρίς έπλα φονικά, πάν να καταχτήσουν την Ευρώπη. Και όμως δεν ξεπιάζομαι. Τα ιδανικά τους—ο άντιστρατιωτισμός, ο σοσιαλισμός, η ισότητα, η δικαιοσύνη, η συμπνοιά για κάθε άδυναμία ή άρρώστια, το ίσοπέδωμα των ανθρώπων με τον άποκεφαλισμό των δυνατών—ιδανικά ανθρώπων άπόλεμων δεν μπορούσαν να μην επικρατήσουν τώρα στην Ευρώπη αφού είναι σαχλά.

Ένα προτέρημα όμως έχουν οι Έβραίοι που δεν το έχουν οι Ρωμοί: Δε στηρίζονται στη φήμη για τις ιδέες των πατέρων τους για να συγκινήσουν

τον κόσμο, παρά με τωρινά δημιουργήματά τους, όσο σαχλά και αν είναι, επιβάλλονται.

(Άκολουθεί)

ΙΔΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Έλα να γονατίσουμε
μπρός στο νεογέννητο Χριστό,
κι ως μὴν κρατούμε δώρα σαν τους Μάγους.
—Φτάνει που σά λαμπάδες
τα κορμιά μας λυώνουνε.—
Χειμώνανθους στο ταπεινό
παχνί του να σκορπίσουμε,
να βάλουμε στο θυμιατήρι την ψυχή μας.
Και την καρδιά μας,
σύνθη και προσκέφαλο,
τόλόξανθο κεφάλι του να γείρη.

Γ. ΕΛΕΓΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο κορακοζώντος—Τι ζητάει—Το άποτέλεσμα.

Ο,ΤΙ έχασε με το ζήτημα του κ. Λαπαθιώτη ο «Στρ. Σύνδεσμος» το ξαναέβρισε με το ζήτημα του Υπουργού κ. Τριανταφυλλάκου κ' έτσι ξαναμπήκε γάληγορα γάληγορα στο ρόλο του μπαμπούλα που μας είναι τόσο χρήσιμος για τη σημερινή πολιτική μας κατάσταση. Ο «Στρ. Σύνδεσμος» παύοντας τον Υπουργό Τριανταφυλλάκο και τάζοντας, με κάποιο άρθρο του «Χρόνου», πως σιγά σιγά θα πάψει κι άλλα ερετάλια της ύπαρχουσας Κυβερνήσεως, μας δείχνει πως, για την ώρα τουλάχιστο, δεν τ'χει σκοπό να διαλυθεί μα θα μείνει στη ζωή, ίσαμε που να βάλει όλα τα πράματα στη θέση τους ή ίσαμε που να πεθάνει από βίαιο θάνατο. Δεν ξέρουμε ά θα γίνει το δεύτερο, και τότε θα γίνει, μα όσο για το πρώτο μπορούμε να προφητέψουμε πως θάνατο κορακοζώντος, αφού είναι τόσα πράματα που χρειάζεται να μπουνε στη θέση τους και χρειάζεται τόσος και τόσος καιρός για να κανονιστεί το καθένα—αν παραδεχτούμε, έννοείται, για εύκολο πράμα να κανονιστούν τάκανόνιστα.

*

ΟΡΙΣΤΕ, αν αγαπάτε, ποιά πράματα θεωρεί ο «Σύν-

δεσμος», για την ώρα, άκανόνιστα. Τη λίστα την παίρνουμε από το «Χρόνο» της Τρίτης, που είναι το ίδιο σά να την παίρνουμε από τον ίδιο το «Σύνδεσμο»:

- 1) Η Δημόσια ασφάλεια, που πρέπει να γίνει επράγμα και όχι λιξίς κανήσ καθώς είναι σήμερα.
- 2) Η Δικαιοσύνη, που πρέπει ανά ύπηρετή τον νόμον και την κοινωνικήν εύδαιμονίαν και να μη είναι κλίπτρια και πόρνη, ως είναι πολλάκις σήμεραν.
- 3) Η Παιδεία εις το ύψος της σημερινής προόδου (άορίστα και κούφια λόγια αυτά).
- 4) Οι δημόσιοι υπάλληλοι να γίνουν άδραγα του Κράτους άφοσιωμένα εις το προς αυτό και τον κολλίτην καθήκον.
- 5) Οι βουλευτές και οι Υπουργοί. «Δεν θέλει ο Έλληνικός λαός πλέον βουλευτές και ύπουργούς λύκους αυτού και του Κράτους, λεηλατούντας εξ ίσου τα μεταλλεία και δίδοντας το παράδειγμα της φοβερωτέρας έγκληματικότητος κατά της πατρίδος».
- 6) . . . Μά είναι τόσο πολλά και τόσο εύκολο να γίνουν όλα ζητάει ο «Σύνδεσμος», ώστε πρέπει να περάσουνε χρόνια και χρόνια όσο να δούμε να γίνονται τα μισά ή και λιγότερα απ' αυτά.

Κ' έτσι το Έθνος βάζει για χρόνια το «Σύνδεσμο» στο σβέρκο του.

*

ΚΑΙ το άποτέλεσμα; Από γράμμα σεβαστού φίλου που ζει στο Έξωτερικό, ξεσηκώνουμε τον άκόλουθο παράγραφο:

«Όπως ενέργησαν κι άρτοι (δηλ. ο Τυπάλδος κ' οι άλλοι αξιωματικοί του ναυτικού) κι ο Ζαρμπάς, δεν άνόρθωσαν τίποτα, κατάστρεψαν. Θα περάσουνε χρόνια πριν ξαναβελθεί πειθαρχία, δηλ. πριν ξαναγίνει στρατός, γιατί στρατός και πειθαρχία είναι συνώνυμα. Στο μεταξύ το πιο πιθανό είναι πως θα πιάσουν ντουφέκι μεταξύ τους, όπως δά κι' έπιασαν λιγάκι. Άφτά τα στρατιωτικά κινήματα δείχνουν την πιο χειρότερη σκίλα. Είναι της Νότιας Άμερικης τα συστήματα. Είναι των πολιτικών δουλιά τα πολιτικά, κι' οι αξιωματικοί μοναχά ως πολλότες πρέπει ν' άνακατεύονται, αφού πρώτα παραιτηθούν. Κάθε δική μας επανάσταση εΐτανε στρατιωτική, για τουτό εΐταν άνόνητη και με όλθρια άποτελέσματα».

Η ιστορία, καθώς βλέπετε, δικαιώνει την άπαισιοδοξία του φωτεινού πατριώτη μας για τα όλθρια άποτελέσματα της σημερινής επανάστασης. Πολλά το φοβούμαστε πως θάρθουνε και τα πράματα αύριο νάν τονε δικαιώσουν.

Νά δούμε! Άκόμα δε βγήκαμε από το χάος κ' έτσι, δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε όρισμένα τίποτα.

γλυκότατο, το ζεστότατο αίμα των έχτρων. Άγα πήσανε τις άμέριστες φοράδες και τις ώραίες γυναίκες και τους ώραίους θανάτους. Κι όσο κι αν φεύγουν γοργόνατες οι χαρές, τρέχουνε κι αυτοί πιο φτεροπόδαροι και τις άδράχουν και τις άναποδογυρίζουνε λιγωμένες και τις φιλούνε άπάνω στο στόμα.

Πήγαινε κ' έρχότανε ο Όρέστης ύστερα μέσα στα μάρμαρα τα ελληνικά—κ' έμοιαζε φτισικό που άρνεται σ' ένα μεγάλο δάος το μεσημέρι. Πιο νάνος και πιο σπασμένος, έδειχνε μέσα στα μάρμαρα τα σπασμένα κ' αιώνια. Πιο τιποτένιος. Ο! τί ώραία ζωά, έλεγε εξτατικός κυτάζοντας τριγύρω του ο Όρέστης, τί ώραία ζωά οι παναρμόνιοι έφηβοί που στίκουνται σφιχτόκορμοι και στενομέτωποι και κυτάζουνε όλυμπια τη Ζωή και το Θάνατο! Στέκεσαι άποκάτω τους κι από το κορμί τους όλο άναδίνεται και πέφτει άπάνω σου, σά χέρι βαρί, ή πεθυμιά κ' ή προσταγή: «Νάσαι ώ ραΐος, έξυπνος, γερός και πλούσιος!» Και προχωρείς και να! ύψώνεται μπροστά σου γαλήνια κι άνέγγιχτη ή Άφροδίτη. Και νοιώθεις για πρώτη φορά στη ζωή σου το βαθήτατο κ' ιερότατο μυστήριο του γυναικειου κορμιού. Μίσα στον άλαλαγμό των ξε-

ταίπωτων άντρήκιων πόθων οι γραμμές των μεριών της σιγοπλέκουνε τον ήμερον ύμνο της ζωής.

Μιά ήδονή δριμυτάτη σαν τον πόνο τρυπούσε πέρα ως πέρα την ψυχή του Όρέστη. Μέσα σε τόσες πορφυρογέννητες ζωές, ή ζωή του κουρέλι φάνταζε σακάτικου ζητιάνου. Σερνότανε. Άπό τις ζωγραφίες στα μάρμαρα κι από τα μάρμαρα στις ζωγραφίες.

— Πόσο γλυκόπιτο αίμα στάζουνε τα στόματα του Μποτικίλη και τί χάρη έξωτικά έχουνε οι κουκλες του Βελασκέζ και τί ευγενικότητα θλιμένη τα πρόσωπα και τα δάχτυλα του Γκρέκο και πόσο όμορφες σάρκες οι Παναγιές του Ραφαήλου—τόσο όμορφες που νοιώθεις είναι άδύνατο να είναι χριστιανές. Και τα μπράτσα του Προδρόμου του Νταβίντση τί άπαλοσχεροσύνη και τί λάγνες όρμότητες χουδωτών ροδάκηνων! Όλο του το σώμα λές κ' είναι ζυμωμένο από μέλι άγριο κι αν το άγγίσεις λίγο θ' άποβουλιάσει μέσα του όλο σου το χέρι. Όχι, δεν είναι ο άσκημος Βαρτιστής της έρήμου που βουά και δεν τον άκούει κανένας, είναι ο χλωμός από τον πόθο της άμαρτίας Άγαπητικός της γλυκοκρέβατης Σαλώμης.

α—Ίωχαναάν, φλογισμένος μ' έρωτα είμαι για

το κορμί σου! Το κορμί σου είναι λευκό σαν τα κνήνα των κοιλάδων που δεν τα θέρισε ποτέ ο θεριστής. Τα ρόδα που άνθούνε στον κήπο της βασιλισσας της Άραβίας δεν είναι τόσο λευκά σαν το κορμί σου. Ούτε τα ρόδα που άνθούνε στον κήπο της βασιλισσας της Άραβίας, το μυρωμένο κήπο με τ' άρώματα της βασιλισσας της Άραβίας, ούτε τα πόδια της χαρρυγής όταν φεγγοπεζεύουν άπάνω στα φύλλα, ούτε το στηθος της σελήνης όταν πλαγιάζει άπάνω στην θάλασσα το στηθος. Δεν είναι τίποτα στον κόσμο τόσο λευκό σαν το κορμί σου. Άσε με ν' άγγίξω το κορμί σου..»

Κι ο Όρέστης δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του άποάνω του.

(Άκολουθεί)